‘Иди са ове две моје папуче и кога год сретнеш иза ове баште, а да сведочи да нема другог бога осим Аллаха, уверено у то својим срцем, обрадуј га Рајом (Џеннетом).’

Од Ебу Хурејре, Аллах био задовољан њиме, се преноси да је рекао: „Седели смо код Посланика, саллаллаху алејхи ве селлем, а са нама су били Ебу Бекр и Омер, радијаллаху анхума. Посланик, саллаллаху алејхи ве селлем, устао је од нас и није се враћао дуже време. Побојали смо се да му се нешто не догоди док ми нисмо са њим. Кренули смо да га тражимо, а ја сам први устао да га тражим. Изађем, тражећи Посланика, саллаллаху алејхи ве селлем, док нисам стигао до једне енсарске баште која је припадала племену Бену Неџџар. Обилазио сам около тражећи врата, али их нисам нашао. Одједном сам видео мали (пролаз) поток који води унутар баште. Скупио сам се да бих могао ући. Када сам ушао, Посланик, саллаллаху алејхи ве селлем, рекао је: ‘Је ли то Ебу Хурејре?’ Рекао сам: ‘Да, Аллахов Посланиче.’ Упитао ме је о чему се ради, па сам му рекао: ‘Побојали смо се да ти се нешто не догоди, па смо кренули да те тражимо, а ја сам први устао да те тражим. Дошао сам до те баште, па сам се увукао као што се увлачи лисица, а људи су били иза мене.‘ Рекао је: ‘О, Ебу Хурејре!’ и дао ми своје папуче, па рекао: ‘Иди са ове две моје папуче и кога год сретнеш иза ове баште, а да сведочи да нема другог бога осим Аллаха, уверено у то својим срцем, обрадуј га Рајом (Џеннетом).’ Први кога сам срео био је Омер. Рекао је: ‘Шта су ти ове папуче, Ебу Хурејре?’ Рекао сам: ‘Ово су папуче Божијег Посланика, нека су мир и благослов на њега. Послао ме је са њима да обрадујем Рајом свакога кога сретнем, а ко сведочи да нема другог бога осим Аллаха, уверено у то својим срцем.’ Омер ме је ударио својом руком између груди, па сам пао на леђа. Рекао је: ‘Врати се, Ебу Хурејре!’ Вратио сам се Божијем Посланику, нека су мир и благослов на њега, у сузама, док је Омер ишао за мном. Када је стигао, Божији Посланик, нека су мир и благослов на њега, упитао је: ‘Шта је било, Ебу Хурејре?’ Рекао сам: ‘Срео сам Омера, па сам му рекао шта си ме послао, а он ме је ударио између груди, због чега сам пао на леђа, и рекао ми је да се вратим.’ Божији Посланик, нека су мир и благослов на њега, упитао је Омера: ‘Зашто си то учинио, Омере?’ Омер је рекао: ‘О, Божији Посланиче, дао бих оца и мајку за тебе! Јеси ли послао Ебу Хурејру са својим папучама да свакога кога сретне, а ко сведочи да нема другог бога осим Аллаха, уверено у то својим срцем, обрадује Рајом?’ Посланик је рекао: ‘Да.’ Омер је рекао: ‘Немој то чинити, јер се бојим да ће се људи ослонити на то и престати да раде добра дела. Пусти их нека раде.’ Тада је Божији Посланик, нека су мир и благослов на њега, рекао: ‘Пусти их нека раде.’“

[رواه مسلم] [صحيح]

Божији Посланик, нека су мир и благослов на њега, седео је у друштву својих другова, међу којима су били Ебу Бекр и Омер. Затим је устао, али се дуже времена није враћао, па су се уплашили да му се није догодило нешто лоше од стране непријатеља – било да је заробљен или нешто друго. Тада су другови Посланика, нека је Аллах задовољан њима, устали узнемирени. Први који је кренуо био је Ебу Хурејре, радијаллаху анху, све док није стигао до врта који је припадао Бени Неџџару. Почео је да обилази око врта не би ли нашао отворена врата, али их није нашао. Међутим, угледао је мали отвор кроз који је улазила вода. Скупио је своје тело и провукао се кроз тај отвор, па је затекао Божијег Посланика, нека су мир и благослов на њега. Посланик га је упитао: „Јеси ли ти Ебу Хурејре?“ Рекао сам: „Да." Упитао ме је о чему се ради? Ебу Хурејре је одговорио: „Био си међу нама, па си устао и дуго се ниси враћао. Уплашили смо се да ће ти се нешто десити, па смо се забринули. Ја сам био први који је кренуо, па сам стигао до ове баште. Увукао сам се као што се увлачи лисица, а ови људи су били иза мене.“ Божији Посланик, нека су мир и благослов на њега, дао му је своје папуче као знак и доказ његове истинитости, па му рекао: „Иди са ове две моје папуче, и кога год сретнеш иза ове баште, а да сведочи да нема другог бога осим Аллаха и да је само Аллах достојан обожавања, уверен у то својим срцем – обавести га да је он од становника Раја.“ Први кога је срео био је Омер. Рекао му је: „Шта су ти те папуче, Ебу Хурејре?“ Одговорио је: „Ово су папуче Божијег Посланика, нека су мир и благослов на њега. Послао ме је са њима да свакога кога сретнем, а који сведочи да нема другог бога осим Аллаха и да је уверен у то својим срцем, обрадујем вешћу о уласку у Рај.“ Омер је ударио Ебу Хурејру својом руком по грудима, па је овај пао на леђа. Омер је рекао: „Врати се, Ебу Хурејре!“ Ебу Хурејре се вратио Божијем Посланику, нека су мир и благослов на њега, уплашен, с променљивим лицем и спреман да заплаче. Омер га је пратио и ишао за њим. Посланик, нека су мир и благослов на њега, упитао је: „Шта ти је, Ебу Хурејре?“ Рекао сам: „Срео сам Омера и обавестио га о томе с чиме си ме послао. Он ме је ударио тако да сам пао на леђа и рекао: ‘Врати се.’“ Посланик, нека су мир и благослов на њега, рекао је: „Омере, шта те је навело да то учиниш?“ Омер је рекао: „О Божији Посланиче, дао бих оца и мајку за тебе! Да ли си послао Ебу Хурејру са својим папучама да свакога кога сретне, а ко сведочи да нема другог бога осим Аллаха и уверен је у то својим срцем, обрадује вешћу о уласку у Рај?“ Посланик је рекао: „Да.“ Омер је одговорио: „Немој то чинити, јер се бојим да ће се људи ослонити само на изговарање те речи, а занемарити дела. Пусти их нека раде." Тада је Посланик, нека су мир и благослов на њега, рекао: „Онда их пусти.“

http://www.sunnah.global/hadeeth/sr/show/10094